

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

EL MARROC HA FET DELS SAHRAUÍS ESTRANGERS A LA SEVA TERRA

Antoni Segura

Catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona

EL TEMPS QUE FUIG

El Soler

Maria Mercè Roca

Espectadora

La Minurso i els drets humans

Es Els Estats Units preparen un projecte de resolució per presentar al Consell de Seguretat de les Nacions Unides en què demanaran que les forces de la missió de les Nacions Unides per al referèndum del Sàhara Occidental (Minurso) s'ocupin també de la supervisió dels drets humans als territoris controlats pel Marroc (el 75% de l'antiga colònia espanyola) i pel Front Polisario (la resta de l'excolònia i els campaments de refugiats de Tinduf, al sud-oest d'Algèria). Fins ara la Minurso és l'única missió de l'ONU que no té mandat per vetllar pels drets humans. És una bona notícia en el cas d'un conflicte que roman empantanegat des del pla de pau del 1991 per la manca d'acord en el cens electoral del referèndum i per l'oposició de Rabat a fer la consulta en els termes previstos: independència o integració al Marroc.

FINS ARA TOTES LES INICIATIVES per desencallar el conflicte han fracassat i el manteniment de l'*statu quo* afavoreix el Marroc, que ha fet dels sahrauís estrangers a la seva pròpia terra. Des del juny del 2005 s'han succeït les intifades, especialment a Al-Aaiun, a les quals Rabat ha respost amb actuacions que han estat denunciades per violacions dels drets humans. El mateix

succeeix amb les condemnes imposades a militants independentistes, malgrat la petició del Parlament Europeu que fossin alliberats tots els presos polítics sahrauís (13 de desembre del 2012). També el Marroc acusa el Polisario de violar els drets humans a Tinduf.

LA RESPOSTA DEL GOVERN marroquí a la iniciativa dels Estats Units ha estat suprimir les maniobres militars conjuntes previstes per a finals d'aquest mes. No sembla sensat oposar-se a la iniciativa d'un dels seus principals aliats. I, a més, és totalment irresponsable. Aquesta irresponsabilitat denota una gran ceguesa per llegir els canvis que s'estan produint a la regió sahariana. La presència de grups vinculats a Al-Qaida i la seva aliança conjuntural amb moviments independentistes tuaregs haurien d'haver estat una clara advertència per a Rabat de com s'està deteriorant la situació a la zona. El segrest de tres coope-

La iniciativa dels EUA és una bona notícia en el cas del Sàhara Occidental

rants europeus, l'octubre del 2011 (foren alliberats el juliol del 2012), a Rabuni, la capital administrativa dels campaments de Tinduf, era un seriós toc d'atenció sobre les possibilitats que actors externs al conflicte contaminen aquest davant la creixent frustració que provoca la seva no-resolució.

EL POLISARIO SEMPRE ha estat un front independentista laic, de caire socialista i similar al Front d'Alliberament Nacional d'Algèria, que fou el seu mirall en el moment de la seva fundació (1973), però les noves generacions nascudes als campaments (on romanen des de fa trenta-nou anys) o sota l'administració marroquina podrien considerar que la política de Mohammed Abdelaziz (secretari general del Front i president de la República Àrab Sahrauí Democràtica –RASD– des del 1976) ha fracassat i intentar noves vies per aconseguir la independència. És el que ha succeït amb el tuareg Moviment Nacional per a l'Alliberació de l'Azawad, que a començament del 2012 va aconseguir el control del 70% del nord de Mali i va declarar la independència de l'Azawad, la qual cosa va provocar un cop d'estat militar a Bamako (la capital de Mali) el 21 de març d'aquell any i va obrir les portes a una intervenció militar francesa que s'ha justificat per la presència d'Al-Qaida al Magrib Islàmic. En suma, mentre Abdelaziz somnia a convertir-se en el Mahmud Abbas del Sàhara Occidental i obtenir el reconeixement de la RASD com a estat observador de les Nacions Unides, forces alienes al conflicte podrien utilitzar la desesperança dels sahrauís per traçar un nou full de ruta que poc tindria a veure amb els objectius independentistes però que esdevindria una seriosa amenaça per a Rabat i per a tota la regió.

Aquests dies a Girona hi ha un grup de nois i noies de l'escola Bressola Pompeu Fabra, del Soler, al Rosselló, fent una immersió lingüística en català. Una Bressola –per si hi ha algú distret– és una escola del sud de França on es fa l'ensenyament en català. El fenomen de les bressoles, vist des d'aquí, que anem a patacada diària amb Espanya pel tema de la llengua a l'escola, és engrescador i fa posar de bon humor. La llengua de les bressoles no té a veure amb la política, com hauria de ser sempre; els pares trien aquestes escoles per motius identitaris –el català potser era la llengua dels avis–, de prestigi –les bressoles tenen bons resultats aca-

El fenomen de les bressoles, vist des d'aquí, és engrescador i fa posar de bon humor

dèmics– i perquè saben que, en qüestió de llengües, una més és sempre molt més: com més llengües, més intel·ligents són els alumnes. Així doncs, els alumnes francesos de la Pompeu Fabra conviuen amb els catalans de l'Institut Sobrequés: la nena que és a casa, que es diu Zoé, és un encant de nena, i sembla que s'hi troba molt a gust.

La consigna que ens va donar l'Institut era senzilla: es tractava que els francesos visquessin en català. A bodes ens convides!, vam pensar. Entre nosaltres, he de dir que hem fet una mica de trampa o, si voleu, que tot i que per naturalesa ja som militants lingüístics, aquests dies ho hem estat molt més, i la Zoé marxarà amb la impressió que a Girona no es parla ni se sent ni s'escriu ni es llegeix cap altra llengua que no sigui el català. Ens hi hem esmerçat a fons: tot etiquetat en català (algun producte costa de trobar, però vaja, hem fet el fet...); de música de fons posem els Manel; el comandament té sintonitzat només cadenes catalanes... Amb els diaris, cap problema, i els llibres en castellà els hem posat a sota la pila. Tot es veu normal. Mentrestant, els alumnes catalans i els francesos passegen per Girona, van amb bicicleta, juguen a rugbi al parc del Migdia, visiten el Barri Vell, mengen xuixos, fan amistat i s'ho passen la mar de bé.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

